

[Bouet.]

at Parterne ikke kan træffe Aftale, hvorved man til Ugunst for Funktionærerne fraviger de Bestemmelser, der staar i Loven; men hvis de to Parter bliver enige derom, hvis Funktionæren gaar ind paa en Overenskomst med Arbejdsgiveren, som giver ham ringere Vilkaar end dem, som Loven bestemmer — han gør det maaske, fordi han er arbejdsløs og gerne vil have en Plads —, er der ingen Trediepart, som kan gribe ind, de to Parter kan ganske roligt overtræde Loven. Paa Henvendelser til Ministeriet eller Politiet faar man kun det Svar, at de paagældende Myndigheder ingen Beføjelser har i Henhold til Loven.

Paa et andet Punkt gælder det samme, nemlig med Hensyn til anonym Avertering, hvorom Loven bestemmer, at hvis en Arbejdsgiver gennem anonym Avertering søger Personale, skal det opgives hvor meget Mindstelønnen er. Trods denne klare Bestemmelse, ser man stadig væk i Dagbladene anonyme Annoncer uden Angivelse af Lønnen. Jeg har i Aarenes Løb faaet mange saadanne Avertissementer tilsendt. Det er for Resten mærkeligt, at Bladene tager dem op, men ikke desto mindre sker det ret ofte at saadanne anonyme Annoncer findes. Henvendelse til Politi og Ministerium giver samme Resultat, at man har ingen Beføjelse til at gribe ind.

Men nu er der kun to smaa Maaneder tilbage af denne Rigsdagssamling, og i den Tid skal der afholdes Kommunevalg, saa det er givet, at det Udvalg, den højtærede Minister paatænker at nedsætte til at overveje de Ændringer, som maatte være nødvendige, ikke kan naa at blive færdige til den Tid. Derfor kan mit Parti tiltræde Bestemmelsen i § 1.

Hvad § 2 angaar, blev disse midlertidige Bestemmelser fastsat i 1940 paa en Tid, da der herskede stor Nervøsitet i Erhvervene. Man vidste ikke, hvorledes Forholdene vilde udvikle sig, om det var muligt at drive de forskellige Virksomheder videre; det medførte, at man i høj Grad afskedigede Funktionærer til Skade baade for Arbejdsgiverne og Funktionærerne. Derfor blev man i et Udvalg, som nedsattes af Ministeriet med Repræsentanter baade for Arbejdsgivere og for Funktionærer, enig om et Forslag, der næsten uændret blev vedtaget af Rigsdagen. Jeg beklager, at den højtærede Minister ikke har ladet denne Paragraf falde bort. Nogen praktisk Betydning har den ikke og har den ikke haft i Virkeligheden

— man kan sige heldigvis. I de Aar, der er gaaet, har det været meget faa Tilfælde, hvor man har maattet fravige Principerne i Loven, og i de Domme, der er afsagt, er det meget faa Tilfælde — jeg kan for min Part ikke huske noget —, hvor den paagældende Arbejdsgiver og Virksomhed er blevet betegnet som kriseram. Der er saaledes egentlig ikke nogen Begrundelse for denne Paragraf; Forholdene har ændret sig i ganske afgørende Grad, og jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, hvorledes han vil stille sig til at lade denne Paragraf udgaa, saa at de midlertidige Bestemmelser bortfalder. Det er ikke noget Kardinalpunkt, som skal medføre politiske Forviklinger, men jeg vil dog gerne høre, hvorledes den højtærede Minister stiller sig til dette Spørgsmaal. Jeg gentager, at disse Bestemmelser ingen praktisk Betydning har, men vi hører nu, at Ordføreren for Socialdemokratiet er imod denne Paragraf.

Ellers vil vi gerne medvirke til Gennemførelse af Lovforslaget, idet jeg udtaler Haabet om og i øvrigt gaar ud fra, at det Udvalg, der kommer til at behandle Spørgsmaalet, vil forcere sit Arbejde saaledes, at det kan være færdigt inden for en rimelig Tid, og at Ministeriet saa hurtigt vil fremsætte et Forslag, saa at vi ikke skal vente et helt Aar, maaske til Begyndelsen af 1947, inden Loven bliver revideret, og de nødvendige Bestemmelser, bl. a. Straffebestemmelser, kan blive sat ind i Loven; thi saaledes som det er i Øjeblikket, er Forholdene urimelige paa dette Omraade.

Lannung: Naar det i sin Tid i Funktionærloven blev bestemt, at Loven skulde optages til Revision i Rigsdagssamlingen 1941—42, var det vel navnlig, fordi man fra flere Sider mente, at denne Lovgivning kun var det første betydningsfulde Skridt i Retning af en almindelig mere omfattende Lovgivning til Funktionærernes Betryggelse. Denne Lovgivning har utvivlsomt bidraget til bedre Vilkaar og større Tryghed for Funktionærerne i Handel, Industri m. v.; den Frygt for det modsatte, som paa et vist Tidspunkt gjorde sig gældende hos visse Fagforeningskredse, har heldigvis vist sig ubegrundet.

Men lige saa sikkert er det, at denne Lovgivning paa vigtige Omraader trænger til en Udvidelse og Udbygning. Det var, omend beklageligt, saa fuldt ud forstaaeligt, at Besættelsestiden førte til en Ud-